

4) Alle de under 1), 2) og 3) nævnte Forhold taler for, at Indgreb i den naturlige Import fra Nationalbankens Side igennem Valutacentralen ikke er paa-krævet; men hvis der endnu skulde være nogen Tvivl tilbage om, hvorvidt den danske Valuta kan staa for det Tryk, som vilde komme fra et i lang Tid herskende Misforhold mellem Priserne paa Importvarer og Eksportvarer, vil vi gøre opmærksom paa, at der allerede er truffet en Række betydningsfulde *Rationeringsforanstaltninger* (Benzin, Brændselsstoffer, Sukker), der ikke kan fejle i yderligere at bøde paa dette Misforhold. Disse Rationer berører direkte og indirekte ca. 25 pCt. af vor samlede Import, af hvilken Grund de maa være af allerstørste Betydning. Saadanne Foranstaltninger, der i høj Grad paavirker den indenlandske Beskæftigelse, er naturligvis højst beklagelige; men vi vil alligevel hævde, at skønnes en yderligere Indskrænkning af Forbruget at være nødvendig — hvilket vi i øvrigt betvivler —, kan denne foregaa med mindre Skade for Samfundet igennem en Varerationering end igennem det af Valutacentralen hidtil praktiserede System. Forholdet er nemlig — som almen kendt —, at Valutacentralens Ledelse af Importen paafører Valutabeholdningen *et direkte Tab igennem uhensigtsmæssige Indkøbsdispositioner*. Størrelsen af dette Tab har til forskellige Tider været anslaaet til 50—100 Mill. Kr. aarligt, og man maa altsaa regne med en fast Debetpost af denne eller lignende Størrelse, saa længe man arbejder med Valutacentralen. Det er efter vor Mening i højeste Grad usandsynligt, at den Besparelse, som man fra Regeringsside paaستاar kunde opnaas ved, at Valutacentralen skred ind imod Importen af allehaande Varer af mindre betydende Art, *paa nogen Maade skulde kunne opveje denne Debetpost*, og naar dette ikke er Tilfældet, falder efter vor Mening hele Sagens valutariske Betydning til Jorden.

Konklusionen af det ovenanførte maa være, at Tiden er inde til Op-hævelse af Valutacentralen, ikke blot ud fra det almindelige Synspunkt, at den efter Handelsstandens Overbevisning er skadelig for Landets Økonomi, men ogsaa fordi de Formaal, som den under en Krigssituation muligvis kunde have, fuldt ud kan varetages ved Hjælp af den Bemyndigelseslov, der blev vedtaget af Rigsdagen den 2. September d. A.

Grossist-Sammenslutningen af 1930.

Alfred S. Halland.

V. Jeppesen.

A. Plesner Davidsen.

Henry L. W. Jensen,
Formand.